

Στιγμιότυπο από την πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις και στους ελεύθερους χώρους > Σάββατο 21/10, Σταθμός ΗΣΑΠ Άνω Πατήσια.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Τα τελευταία χρόνια, σε πολλές διαδηλώσεις υπεράσπισης των καταλήψεων είθισται να φωνάζεται ένα σύνθημα που τις θέτει απέναντι σε «ένα κόσμο οργανωμένης σήψης». Αν προσπεράσουμε το εύρημα της ρίμας, εδώ υπάρχει το εξής ζήτημα. Πέρα από το υγειονομικό περιεχόμενο που απηχεί η λέξη «σήψη» και μοιάζει προβληματικό, είναι και που αρκετό καιρό πριν η καταληψιακή πρακτική στεκόταν απέναντι στον κόσμο της «οργανωμένης πλήξης». Η πλήξη δεν ήταν απλά άλλη μια λέξη με βολική ομοιοκαταληξία.

Μερικές δεκαετίες νωρίτερα οι πρώτες εγχώριες καταλήψεις έκαναν την εμφάνισή τους σε μια περίοδο που η ελληνική κοινωνία άρχισε να ζει το καταναλωτικό της όνειρο – πατώντας πάνω και στην εργασία των μεταναστών – και η ταξική πάλη ακουγόταν αρκετά μπανάλ μπροστά στο κυρίαρχο lifestyle. Οι κόντρες που βάζανε κοίταγαν προς έναν ανταγωνιστικό πολιτισμό, απέναντι στον καταναλωτισμό και το θέαμα. Έφτυναν το θεσμό της ιδιοκτησίας την ώρα που όλοι κοίταγαν να πάρουν ένα δάνειο για να έχουν ένα σπιτάκι. Και παρά τον πόλεμο που δέχτηκαν, ακόμα και αν κάποιες δεν υπάρχουν πια, έχουν αφήσει ανεξίτηλο το στίγμα τους στις ελληνικές μητροπόλεις.

Σίγουρα, από το '90 έχουν αλλάξει πολλά πράγματα. Κάποια άλλα όμως, όχι και τόσο. Μπορεί τα στεγαστικά δάνεια να είναι πολύ λιγότερα, όμως οι μπίζνες του real estate κεφαλαίου, η μικροαστική ιδιοκτησία, ο εξευγενισμός και η τουριστικοποίηση έχουν ανεβάσει τα νοίκια στα ύψη και ένα σωρό κάτοικοι του κέντρου την βγάζουν όλο και πιο δύσκολα. Τα πάρκα και οι πλατείες που αράζουμε δέχονται συχνότερα τις επισκέψεις των μπάτσων, υφίστανται αναπλάσεις και διάφοροι επιχειρηματίες στήνουν εκεί

τα μαγαζιά τους. Η πρόσβαση γίνεται όλο και πιο περιορισμένη για λόγους υγειονομικούς, κλιματικούς ή ότι άλλο. Η πόλη δεν έπαψε ποτέ να είναι ασφυκτική, να γεννάει πλήξη και δυστοπία. Ταυτόχρονα, όμως, και οι καταλήψεις δεν έπαψαν στιγμή να αποτελούν αγκάθι σε όλα αυτά. Γι' αυτό και βρίσκονται σταθερά στο στόχαστρο της δημόσιας τάξης.

Εκεί απέβλεπε και η εκκένωση του Άνω-Κάτω Πατησίων, των Ζιζανίων και των υπόλοιπων καταλήψεων το τελευταίο δίμηνο. Όχι μόνο γιατί οργανώνουν πολιτικές δράσεις ενάντια σε όσους θέλουν να χωράμε όλο και λιγότερο σ' αυτή την πόλη, ενάντια στους μπάτσους, τους φασίστες και τα αφεντικά μας. Αλλά και γιατί εκεί οργανώνουμε το χώρο και το χρόνο μας αυτόνομα. Εκεί μπορούν να βρουν χώρο εκείνα τα κομμάτια της εργατικής τάξης για τα οποία αλλού παίζει μόνο αποκλεισμός και κυνηγητό, όπως οι μετανάστ(ρι)δες. Εκεί βρήκε μεγάλο χώρο η κοινωνική μας αναπαραγωγή όταν μας λέγανε πως καλό είναι να καταναλώνουμε τα διάφορα εναλλακτικά πολιτισμικά προϊόντα με τους 20 χορηγούς.

Ένα άλλο καταληψιακό ρητό λέει πως οι καταλήψεις δεν είναι τα ντουβάρια τους αλλά οι σχέσεις που στεγάζονται

εκεί. Κι αυτό είναι που υποδεικνύει τον τρόπο υπεράσπισής τους. Όσες στιγμές κι αν έχουμε περάσει, όσα κόκκινα μεροκάματα κι αν έχουμε ρίξει στους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους που συμμετέχουμε, ξέρουμε πως η υπεράσπιση των κτιριακών υποδομών είναι ζήτημα συγκυρίας, συσχετισμών, πολιτικής βούλησης και πολλών ακόμα παραγόντων. Αν, παρόλα αυτά, κάτι δεν πρέπει να αφήνεται ούτε στιγμή είναι η προσπάθεια ώστε το παραπάνω «καταληψιακό πρόγραμμα» να βρίσκεται σταθερά στο δρόμο. Να φροντίσουμε ώστε όσο οι μπάτσοι φυλάνε σφραγισμένα κτίρια, οι κοινότητες μας να κάνουν ορατές τις αρνήσεις μας σε κάθε γωνιά αυτής της πόλης. Κι αυτό είναι κάτι που οι συμμετέχοντες των προσφάτως εκκενωμένων καταλήψεων το ξέρουν καλά.

Δεν φεύγουμε.

